

LA CASA OBERTA DEL PARE

Benvolguts diocesans:

Jesús va parlar en diverses ocasions de la casa del Pare i sempre va posar l'accent en que aquesta casa estava oberta a tothom, que en ella hi caben moltes persones. A la casa del Pare -deia als seus deixebles- hi ha moltes habitacions, perquè tothom pugui trobar lloc en ella (cf. Jn 14, 2). El Pare vol convidar a tots els homes perquè participin d'un banquet de menjars suculents i desitja que se li ompli la casa (cf. Lc 14; 15-24; Is 25, 6). La seva casa té sempre la porta oberta, sobretot per acollir el fill que ha extraviat el seu camí i vol tornar-hi (cf. Lc 15,11-32).

És significatiu que des del començament l'Església es considerés aquesta casa del Pare. Sant Pau deia a la comunitat de Corint: "vosaltres sou edifici de Déu" (1 Cor 3, 9); "Sou temple de Déu" (1 Cor 3, 16). I en la carta a Timoteu es qualifica també a la comunitat cristiana com "casa de Déu" (1 Tim 3, 15; cf. 1Pe 4, 17). Aquesta és la grandesa i també la responsabilitat de cada comunitat cristiana: ser casa del Pare, temple de Déu enmig del món.

Però per ser de veritat casa del Pare, l'Església ha de reproduir les seves actituds: tenir les portes obertes, acollir sense límits, conèixer a cada un pel seu nom, perdonar a tots. Diu el nostre Papa: "l'Església no és una duana; és la casa paterna on hi ha lloc per a cada un amb la seva vida a coll" (EG 47). És a dir, que només podem ser la casa del Pare si som la casa de tots els homes. A l'Església no sobra ningú; tots caben en aquesta casa.

A la casa de Déu que és l'Església habita la seva família. Els primers cristians tenien un sentit molt viu d'haver estat adoptats com a fills de Déu, per mitjà de Crist, i que eren "germans" uns dels altres. L'ambient que s'ha de respirar a la casa del Pare comú és de confiança i proximitat. El Pare no exclou a cap dels seus fills, sinó que a tots els vol veure al costat d'Ell.

Perquè així sigui, la comunitat ha de romandre molt unida a Crist, que és la pedra angular de l'edifici. Ell ens ensenya a tenir el cor obert a tots i ens ajuda amb la seva gràcia per poder mantenir-lo. A la carta de Pere es convida als cristians a acostar-se a Crist, "pedra viva rebutjada pels homes, però escollida i preciosa per a Déu" per, d'aquesta manera, formar una "casa espiritual" (1 Pe 2, 4-5). Si posem a Crist com a fonament, els cristians de Menorca podrem ser casa del Pare, oberta a tots els homes i dones de la nostra illa.

Finalment, és molt important demanar al Pare que construeixi la casa de l'Església, perquè, com diu el salmista, "si el Senyor no construeix la casa és inútil l'afany dels constructors" (Sal 127, 1). Que el Senyor faci de l'Església de Menorca una casa sempre oberta a tothom.